

Författarens förord

MIN VÄG TILL TRO

JAG FICK SAMTALET runt 01.00. Kriminalinspektörer som arbetar vid mordroteln utreder även skjutningar där poliser är inblandade, och hela teamet kallades ut till den här incidenten. När jag kom till platsen stod polisman Mark Walker vid sin radiobil och pratade med en polisinspektör i väntan på att vi skulle komma. Jag skakade hand med honom, försäkrade mig om att han var redo att prata om skottlossningen och började gå igenom de händelser som lett fram till vår ”utryckning”.

Mark berättade att han var ute och patrullerade när han såg en man komma körande längs gatan och vingla mellan filerna som om han var full. Han stoppade föraren och närmade sig hans bil. När han lutade sig fram för att prata med mannen kände han doften av alkohol. Mark bad mannen att stiga ur bilen, och föraren lydde motvilligt. När mannen stod utanför bilen märkte Mark att han var ilsken och trotsig. Mark bestämde sig för att göra en snabb kroppsvisitering för att försäkra sig om att den upprörda föraren inte hade något vapen på sig. Mark hade ingen aning om att föraren var Jacob Stevens, en villkorligt frigiven man med ett långt brottsregister i en grannstad. Jacob hade precis släppts från statsfängelset. Han var villkorligt frigiven för olaga hot, och den här kvällen hade han en laddad Colt kaliber 45 gömd i byxlinningen. Jacob visste att han skulle hamna i fängelse igen om pistolen upptäcktes, och han var fast besluten att inte åka i fängelse.

När Mark bad Jacob att vända sig om så att han kunde göra en kroppsvisitering, vände sig Jacob bort ett ögonblick, drog sin pistol och vände sig sedan tillbaka mot Mark och riktade pistolen mot hans bröst.

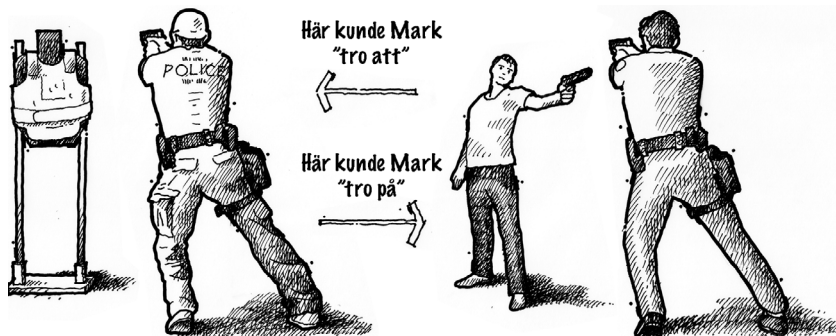
”Jag visste att han hade övertaget”, förklarade Mark när han återkallade händelserna i minnet. ”Hans pistol var redan dragen och riktad mot mig innan jag ens lagt handen på min egen.”

Jacob hade ingen tanke på att diskutera situationen med Mark. Han hade redan bestämt sig för att inte åka i fängelse igen, även om det innebar att han måste döda den här polismannen. Jacob riktade pistolen mot Mark och började krama avtryckaren. Mark var på väg in i sitt livs kamp, och han hade en tydlig nackdel – han låg redan sekunder efter sin motståndare.

Alla vi som jobbar med brottsbekämpning förstår hur viktigt det är att bära skottsäkra västar. När vi först blev poliser fick vi utbildning med dessa västar, och vid någon tidpunkt fick de flesta av oss se hur västarna fungerade i tester med *skarpa skott*. Vi visste att de kunde stoppa en kula, till och med en grovkalibrig kula. Den här kvällen skulle Mark sätta sin väst på prov.

”Jag spände bara magmuskulerna och förberedde mig på att ta emot skottet samtidigt som jag drog ut min pistol ur hölstret. Jag visste att han skulle avlossa första skottet.”

Mark visste att hans väst kunde klara en grovkalibrig kula, men i kväll litade han för första gången på västen. I det ögonblicket gick Mark från ”tro att” till ”tro på”. Det är en sak att *tro att* västen kan rädda liv; det är en helt annan sak att *lita på* att västen kan rädda ens liv. Mark överlevde uppenbarligen skottlossningen och kunde beskriva den för oss. Men den läxa jag lärde mig av Mark hade mycket större inverkan på mitt liv än vad han någonsin kunde ana.

FRÅN "TRO ATT" TILL "TRO PÅ"

Jag var trettiofem år gammal innan jag för första gången lyssnade på en pastors predikan. En poliskollega hade bjudit in mig till kyrkan i flera månader, och även om jag lyckades värja mig ett tag gick jag till slut med på att följa med till en söndagsgudstjänst tillsammans med min familj. Jag lyckades ignorera det mesta av vad pastorn sade ända tills han började måla upp en bild av Jesus som fångade min uppmärksamhet. Han beskrev Jesus som en riktigt smart kille som hade en del anmärkningsvärt kloka saker att säga om livet, familjen, relationer och arbetet. Jag började *tro att* det här kunde vara sant. Även om jag inte var intresserad av att böja knä för Jesus som Gud, var jag åtminstone villig att lyssna på Jesus som lärare. En vecka senare köpte jag min första bibel.

Mina vänner kände mig som en arg ateist, en skeptiker som dissecerade kristna och den kristna världsbilden med stor eftertanke. Ändå fann jag mig plötsligt läsa evangelierna för att höra vad Jesus hade att säga. Det var något med evangelierna som fångade min uppmärksamhet, mer som utredare än någon som var intresserad av en påhittad vishetslärares antika filosofi. I det skedet av livet hade jag redan tjänstgjort som patrullerande polis och ingått i gängroteln och gruppen mot gatulangning, deltagit i insatsstyrkan och i den avdelning som utredde yrkeskriminella. Jag hade förhört hundratals (om inte tusentals) ögonvittnen och misstänkta. Jag hade blivit väl bekant med hur ögonvittnesutsagor fungerar, och jag förstod hur vittnesmål värderades i en domstol. Jag fick intrycket av att evangelierna var mycket mer än mytologiskt historieberättande. Evangelierna liknade gamla antika ögonvittnesskildringar.

Jag hade hållit många förhör och lyckats få misstänkta att "hoppa av". Därför skickade min avdelning mig på flera kurser i utredningsarbete för att utveckla mina kunskaper. Jag fick så småningom utbildning i så kallad forensisk utsageanalys. Genom att tillämpa denna metodik och noga undersöka en misstänkts val av pronomen, onaturliga språk-

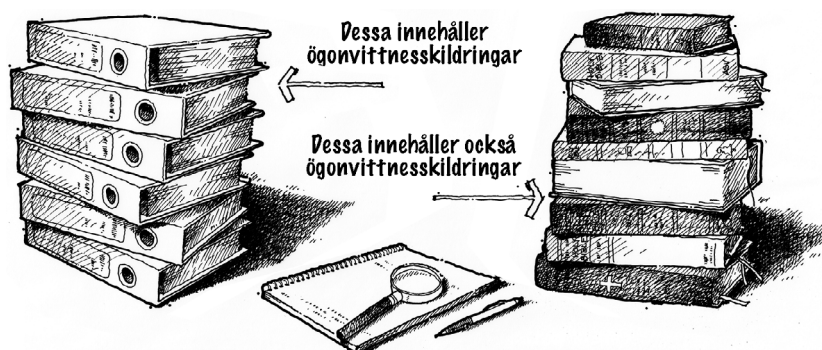
användning och korthuggna eller utdragna svar (tillsammans med många andra språkliga tendenser), brukade jag kunna avgöra om han eller hon begått brottet, och jag kunde ofta fastställa vilken tid på dygnet brottet faktiskt hade inträffat. Om nu den här tekniken kunde ge mig sådan otrolig insikt i misstänkta och vittnens utsagor, varför skulle den då inte kunna användas för att undersöka evangeliernas påståenden? Jag började använda forensisk utsageanalys när jag studerade Markus-evangeliet. Inom en månad och trots min djupa skepsis och tveksamhet drog jag slutsatsen att Markusevangeliet var aposteln Petrus ögonvittnesskildring. Jag började gå från att tro att Jesus var en vishetslärare till att tro på vad han sade om sig själv. Jag började en resa från ytligt instämmande till hängiven tillit, från tro att till tro på.

I min nuvarande tjänst utreder jag ouppklarade mord. Till skillnad från andra mindre allvarliga brott läggs aldrig ett olöst mordfall ner. Det finns ingen preskriptionstid för mord, och tiden löper aldrig ut för en mordutredning. Min avdelning har dussintals olösta mordfall som fortfarande är aktuella och väntar på att någon ska ta sig tid att undersöka dem på nytt.

Det finns många likheter mellan att utreda olösta mordfall och att utreda den kristna trons påståenden. Ouppklarade mord är händelser som ligger långt tillbaka i tiden och som det ofta finns lite eller ingen kriminalteknisk bevisning för. (Det var ju därför de inte kunde lösas från första början.) Ibland inhämtar de första kriminalarna ögonvittnesrapporter, men när fallet öppnas på nytt är dessa ögonvittnen och kriminalare ofta inte längre i livet. Det är mitt jobb att utvärdera trovärdigheten i de ursprungliga utsagorna, även om jag inte kan förhört ögonvittnena på nytt eller de personer som först redogjorde för sina iakttagelser. I slutändan kan en stark samlad bevisning vanligtvis byggas upp genom att inhämta vittnesmål, pröva deras tillförlitlighet och verifiera dessa iakttagelser mot den lilla kriminaltekniska bevisning som finns tillgänglig. På det här viset har jag kunnat gripa och framgångsrikt lagföra flera misstänkta för ouppklarade mord som de trodde att de kommit undan med.

Den kristna tron påstår något om en händelse långt tillbaka i tiden

som det finns liten eller ingen kriminalteknisk bevisning för. Precis som vid olösta mordfall kan man upptäcka sanningen om vad som hände genom att granska ögonvittnens utsagor, även om man inte kan förhöra vittnena på nytt eller de personer som först skrev ner deras iakttagelser. Vårt mål är även här att bygga upp en stark samlad bevisning genom att inhämta vittnesmål, pröva deras tillförlitlighet och verifiera dessa iakttagelser mot den lilla kriminaltekniska bevisning som finns att tillgå.

Men finns det över huvud taget några tillförlitliga ögonvittnesskildringar som kan styrkas? Detta blev den viktigaste frågan som jag var tvungen att besvara i min personliga undersökning av den kristna tron. Utgjorde evangelieberättelserna *ögonvittnesskildringar* eller var de bara *moralistiska myter*? Kunde man lita på evangelierna eller var de fyllda av otillförlitliga, övernaturliga orimligheter? De viktigaste frågor jag kunde ställa om den kristna tron råkade helt enkelt falla inom mitt expertområde.

Jag hoppas kunna dela med mig av en del av denna expertkunskap i den här boken. Någonstans på min resa från "tro att" till "tro på" berättade en vän för mig om C S Lewis. Efter att ha läst *Kan man vara kristen?* köpte jag allt som Lewis hade skrivit. Ett citat från boken *God in the Dock* har följt mig genom åren. Lewis konstaterade helt riktigt: "Den kristna tron påstår något som, om det är falskt, helt saknar betydelse men som, om det är sant, har oändligt stor betydelse. Det enda som den inte kan ha är måttlig betydelse."¹ Om den kristna tron är sann är den värd att undersökas. Under årens lopp har jag behållit min skepsis och

mitt desperata behov av att undersöka fakta, även om jag har gått från ”tro att” till ”tro på”. Jag är ju trots allt fortfarande kriminalinspektör. Jag tror att jag har lärt mig några saker som kan hjälpa dig som läsare att undersöka Bibelns sanningsanspråk.

Jag vill redan på förhand säga att jag kommer att ge flera exempel från mitt yrke som mordutredare och utredare av olösta mordfall när jag delar med mig av vad jag har lärt mig genom åren; jag kommer att berätta en del *polishistorier*. Jag har dock omsorgsfullt redigerat dessa exempel, ändrat namnen på de inblandade och ändrat några detaljer för att skydda poliserna och offren. Jag har haft förmånen att utreda några av de viktigaste och mest omskrivna fallen i Los Angeles under de senaste tjugo åren. Samtidigt som jag vill att du ska dra lärdom av vad vi gjorde rätt och vad vi gjorde fel, vill jag längs vägen respektera kriminalarnas (och offrens anhörigas) integritet.

Om du är en skeptiker som avfärdar Bibeln så som jag gjorde, då kan mina erfarenheter och insikter hjälpa dig att se evangelieförfattarna i nytt ljus. Om du har mött kristna som inte varit beredda på att försvara vad de tror på, vill jag uppmuntra dig att ha tålamod med oss eftersom den kristna traditionen är *intellektuellt hållfast och tillfredsställande*, även om vi troende ibland inte kan svara på dina utmanande frågor. Svaren går att komma åt – man behöver inte stänga av sin hjärna för att vara troende. Ja, det är möjligt att bli kristen *på grund av* bevisningen snarare än *trots* bevisningen. Många av oss har blivit just det.

Om du redan är troende kan mina erfarenheter ge dig verktyg som kan hjälpa dig att försvara din tro på ett mer engagerat och initierat sätt. Du lär dig kanske något nytt om den kristna trons historia eller om bevisningens natur och styrka. Jag vill uppmuntra dig att bli en initierad kristen, att tillbe Gud med ditt förnuft och att förbereda dig på att *plädera och argumentera* för kristen tro. Låt oss börja med att undersöka tio enkla principer för bevisföring som kan förändra hela ditt sätt att se på kristen tro.